Szakonyi Károly

Elment Farkas László

A világ szegényebb lett. Szegényebb lett szeretetben, önzetlenségben, becsületben, hűségben. Szegényebb egy emberrel, akinek szellemiségében mindez egyesült. Köztünk élve bizonyság volt erre miden cselekedete a barátságban és a munkában, családi asztalnál vagy szerkesztőségben. Biztonság a bizonytalan világban tudása, értő szava, őszintesége.

A biztonságot veszítettük el, az Ő szava, üzenete volt a döntő, a megnyugtató. Írni sem lesz már olyan, mint amkor várta, s örült neki. Semmi sem lesz már olyan többé. Már nem várhatjuk jóleső izgalommal a véleményét, mint magam is l961 óta.

Drága Lacikám,

szép és gazdag életed volt, mert jó embernek születtél, adakozónak, másokért cselekvőnek. Attól kezdve, hogy a megalakuló Új Írás szerkesztőségébe kerültél, fáradhatatlan szervezője lettél a feltámadó irodalmi életnek, a lapnak is Te lettél biztos pontja a főszerkesztőváltások során át. Te ismerted igazán az írók, költők, filológusok munkásságát, tájékozódásod jelentette a folytonosságot, koronatanúja lettél több, mint fél évszázad magyar irodalmának, alkotói sorsoknak. Erről a korról nem lehet beszélni a Te neved említése nélkül. Óriási gazdagság gyűlt szellemi kincstárodban, amit most Magaddal viszel. Nagy veszteség ez is, hiányzik és hiányozni fog ez a tudás az irodalmi életből, ahogy hiányzik minden, ami Te voltál, barátságod, derűd, mosolyod, érzékeny humorod, baráti együttérzésed, értő szavaid. Hiába tudjuk, hogy az élet véges, nincs belenyugvás, teljes keserűséggel háborgunk ellene.

Miért nem ülhetünk ott a belvárosi presszóban ma délután is, beszélgetve, tervezgetve, derűs emlékeket idézgetve, anekdotázva, ahogy mindig, ezt kérdi bennem az értetlenkedő, a halálba bele nem törődő, holott vigaszt kellene találni, vigaszt a Családnak, barátoknak, a Gondviselés akarata előtt fejet hajtva, megköszönni hosszú életed örömét, bőségét, s nem lázadozni, de lázad bennünk minden, elvesztésed feletti bánatunkban.

Drága Barátom, nem búcsúzom, úgy érzem, itt vagy és itt is maradsz, mert éltet az emlékezet. A test elenyészik, de szellemed, munkálkodásod eredménye velünk él, amíg mi is élünk, aztán majd másokban él tovább, ez az örökkévalóság.

Kerepesi sírkert, 2024. július 14. 13.3o